

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **A. Z.**, zast. Mgr. Petrou Severovou, advokátkou se sídlem 5. května 163, Sokolov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2014 č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2015, č. j. 16 Ad 51/2014 – 72,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2015, č. j. 16 Ad 51/2014 – 72, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 7. 2014 č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Petře Severové, advokátce se sídlem 5. května 163, Sokolov, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **2 600 Kč**. Tato částka jí bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Kasační stížností brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora specifikovanému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2014, č. j. X, kterým jí byla zamítnuta žádost o částečný invalidní důchod, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Krajský soud uvedl, že z § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), vyplývá, že potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků. Z § 40 odst. 2 pak plyne, že potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity. V případě stěžovatelky by muselo jít buď o posledních 10 let před vznikem invalidity, případně období posledních 20 let před vznikem invalidity, ale v takovém případě by potřebná doba pojištění činila 10 roků. V úvahu též přicházelo, že by potřebná doba pojištění byla získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity. Stěžovatelka sice prokázala invaliditu prvního stupně, ale v žádném řízení neprokázala potřebnou dobu pojištění. Vzhledem k tomu, že v námitkách uplatněných proti prvostupňovému rozhodnutí byla namítána pouze nesprávnost vykázané doby pojištění, nemohl se soud zabývat žalobními body týkajícími se v žalobě namítaného nesprávného posouzení jejího zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě. Proto si soud nevyžádal ani posudek příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. I když v předchozí době byla stěžovatelka opakovaně posuzována i uvedenou komisí, nedošlo ke změně data vzniku invalidity, tj. 5. 3. 2009. Soud tak neshledal v postupu žalované jakákoliv pochybení.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Krajský soud posoudil námitky zužujícím výkladem, stejně jako žalovaná, aniž by vysvětlil, z jakých důvodů nepřihlédl ke skutečnosti, že v námitkách uvedla, že je dlouhodobě nemocná již od 7. 5. 1981. Stěžovatelka je osobou práva neznalou a v tomto ohledu je třeba zohlednit též uplatněné námitky. Pokud tato námitka nebyla posouzena, jedná se o jednoznačné pochybení žalované a v tomto ohledu je třeba považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[5] Pokud krajský soud nepřezkoumal namítaný zdravotní stav ve vztahu k invaliditě a nedoplnil dokazování o posudek o zdravotním stavu a pracovním omezení stěžovatelky vypracovaný posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí a o další navržené důkazy, zkrátil její právo na zákonné projednání věci a nesprávně zjistil skutkový stav věci. Krajský soud se spokojil s tím, že byla v námitkách namítaná pouze nesprávně započítaná doba pojištění. Nicméně to bylo pouze z důvodu nesprávně určeného data vzniku invalidity.

[6] Krajský soud se měl podrobněji zabývat od počátku namítaným dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem stěžovatelky. Pochybil, pokud nepřezkoumal žalobní bod spočívající ve skutečnosti, že žalovaná nesprávně určila rozhodné období pro posouzení, zda stěžovatelka splňuje podmínku potřebné doby trvání pojištění pro získání invalidního důchodu, a to s ohledem na nedostatečné a zcela povrchní zkoumání jejího zdravotního stavu. Pokles pracovní schopnosti stanovil posudkový lékař k datu 5. 3. 2009. Stěžovatelka je však invalidní již od dětství v důsledku autonehody, při které byla sražena automobilem a došlo u ní k vážnému poranění hlavy a mozku. Trvalé následky, například ve formě poúrazové epilepsie, byly ze strany posudkových lékařů přehlíženy. Posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov nedostatečně zjistil a posoudil její zdravotní stav a zejména se nezabýval tím, kdy u ní nastal nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění.

[7] Z jednotlivých dosud vydaných posudků o invaliditě vyplývá, že posudkoví lékaři pouze stroze uvedli, že v období od 7. 5. 1981 do 30. 9. 1988 a od 1. 10. 1988 do 31. 12. 1995 byl u stěžovatelky zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, avšak přes tento byla schopna vykonávat zaměstnání. K období od 1. 1. 1996 do 4. 3. 2009 posudkoví lékaři konstatují, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedosahoval hodnoty ani 33 %. V posudcích o invaliditě není uvedeno z jakých zjištění bylo vycházeno, jakým způsobem došlo ke změně zdravotního stavu po 4. 3. 2009. Posudky o invaliditě jsou tedy zcela nepřezkoumatelné a neodůvodněné. Stejnými zdravotními omezeními trpěla již před tímto datem, přesto byla uznána částečně invalidní až od 5. 3. 2009, a to bez jakéhokoliv zdůvodnění ze strany posudkových lékařů.

[8] Závěrem navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně sám rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí žalované.

[9] Žalovaná se vyjádřila ke kasační stížnosti tak, že s rozsudkem krajského soudu souhlasí. Ve věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem. Pokud je rozhodováno o nároku na invalidní důchod a o datu vzniku invalidity, je rozhodnutí o nároku závislé především na odborném lékařském posouzení. Zdravotní stav stěžovatelky byl plně posouzen a zjištěn posudkem vypracovaným lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov ze dne 23. 1. 2014 a recenzí tohoto posudku provedenou dne 11. 7. 2014 lékařem žalované. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

[10] Přípisem ze dne 10. 3. 2016 požádala stěžovatelka o přednostní vyřízení věci z důvodu, že je invalidní, nezaměstnaná a nemá žádné příjmy, včetně dávek hmotné nouze. Bydlí u partnera a je odkázána na pomoc blízkých osob. Tyto okolnosti se nepříznivě projevují i na jejím psychickém stavu.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal

napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejprve soud konstatuje, že vyhověl žádosti o přednostní projednání věci, když shledal, že důvody uváděné stěžovatelkou lze považovat za závažné důvody tak, jak je má na mysli § 56 odst. 1 s. ř. s. Případný invalidní důchod by byl pro stěžovatelku jediným zdrojem příjmů a je na něm tedy existenčně závislá.

[13] V prvé řadě se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že by k ní byl povinen soud přihlédnout i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Soud se zaměřil i na přezkoumatelnost rozhodnutí žalované, neboť stěžovatelka namítá, že nepřezkoumatelné bylo již její rozhodnutí. Jak Nejvyšší správní soud judikoval, například v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91: *„Přezkoumal - li Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění, nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti rovněž své rozhodnutí.“* Bylo-li by tedy shledáno nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované, bylo by zpravidla nadbytečné se samostatně zabývat přezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu, neboť ta by byla bez dalšího vyloučena.

[15] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 – 46, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené.

[16] V námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatelka mimo jiné uvedla: *„Výše uvedené se nezakládá na pravdě tím že nesplňuju podmínku potřebné doby pojištění. Byla jsem zaměstnána již od roku r. 1978, Žádám o znovu přepočtení do důch. pojištění, aby mi mohl být vyplácen část. inv. důchod. ... Stále dokola opakuji že jsem dlouhodobě nemocná a to od 7. 5. 1981 ČID jsem od 5. 3. 2009 až do r. 2016 – leden Doba vzniku invalidity pokračuje ...“* V námitkách dále poukazuje i na jí tvrzené rozpory v dobách pojištění evidovaných v osobním listu důchodového zabezpečení. V této souvislosti nelze přehlédnout ani její dopis doručený žalované dne 4. 7. 2014, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, ve kterém mimo jiné píše: *„Za to že mě srazilo auto taky nemůžu. Jsem dlouhodobě nemocná a mám 2. stupeň invalidity ... Znovu a stále dokola opakuji že nemohu za svůj špatný zdr. stav. To že jsem na Úřadu práce tak dlouho taky nemohu ani oni nemohou někomu ze zaměstnavatelů poručit aby mě zaměstnal.“* Z dávkového spisu je evidentní, že ke zmiňované srážce s autem došlo v dětství stěžovatelky (viz např. dopisy stěžovatelky z 6. 3. 2009 a 8. 4. 2009, nebo posouzení zdravotního stavu ze dne 10. 4. 2009).

[17] K této části námitek žalovaná pouze uvedla: „*Česká správa sociálního zabezpečení přezkoumala lékařský posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov ze dne 23. 1. 2013* (zjevně myšleno 2014) *a po provedeném posouzení dne 11. 7. 2014 vyslovila souhlas s posouzením zdravotního stavu, mírou poklesu pracovní schopnosti o 35%, dnem vzniku invalidity a stanovením rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*“ Následně se podrobně zabývala jednotlivými dobami pojištění, které posuzovala s ohledem na stanovenou dobu invalidity od 5. 3. 2009. Nijak konkrétně tedy nereagovala na ty části námitek, kde stěžovatelka poukazovala na to, že se považuje za dlouhodobě nemocnou již od roku 1981.

[18] Krajský soud uvedl, že v námitkách nebylo uplatněno nesprávné posouzení zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě a proto se k nim žalovaná nemohla vyjádřit a soud nevyžadoval posudek Ministerstva práce a sociálních věcí.

[19] Pokud by tyto závěry krajského soudu byly pravdivé, pak by se o nepřezkoumatelnosti hovořit nedalo, protože by žalovaná skutečně neměla povinnost se vyjadřovat k něčemu, co nebylo v námitkách uvedeno. Jak je však uvedeno shora v bodu [16], stěžovatelka v námitkách i v dopise adresovaném žalované před vydáním rozhodnutí poukazovala na svůj špatný zdravotní stav ještě přede dnem, který byl stanoven jako den vzniku invalidity. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že námitky i dopis jsou značně obecné. Podle Nejvyššího správního soudu nelze jednoznačně určit, zda stěžovatelka sporovala nebo nesporovala i datum vzniku invalidity, ale rozhodně to nelze vyloučit.

[20] Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění platí: „*Potřebná doba pojištění pro nárok na nvalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.*“

[21] Pro posouzení potřebné doby pojištění je tedy okamžik vzniku invalidity klíčový, neboť právě od něj se odvíjí rozhodné období, ze kterého lze doby pojištění započítat.

[22] Podle § 88 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), mimo jiné platí, že námitky musí obsahovat stejné náležitosti jako odvolání podané podle § 82 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“). Podle § 88 odst. 8 téhož zákona pak platí, že pokud není uvedeno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách spr. ř.

[23] Podle § 82 odst. 2 spr. ř. platí: „*Odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu*

předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. ...." Podle § 37 odst. 3 spr. ř. platí: „*Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*"

[24] Pokud se tedy v námitkovém řízení objevily poukazy stěžovatelky na její špatný zdravotní stav a datum vzniku invalidity je zároveň klíčové pro posouzení rozhodného období, pak si měla žalovaná ujasnit, zda stěžovatelka spatřuje nesprávnost prvostupňového rozhodnutí i v posouzení zdravotního stavu nebo zda sporuje pouze doby pojištění. Do posouzení zdravotního stavu je třeba zahrnout i stanovení data vzniku invalidity (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 6 Ads 127/2012 – 22).

[25] Nejasnost podání je třeba považovat za jinou vadu podání ve smyslu § 37 odst. 3 spr. ř. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2015, č. j. 8 As 84/2014 - 40: „*Správní orgán musí zjistit skutečnou vůli subjektu jednajícího ve vztahu ke správnímu orgánu (obdobně jako soud) proto, aby řádně vyhodnotil, čeho se jednající domáhá, a aby ve vazbě na toto zjištění řádně v souladu se zákonem reagoval. Povinnost zjistit skutečnou vůli účastníka odpovídá § 37 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán má posoudit podání účastníka podle jeho obsahu.*" K obdobným závěrům srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008 – 49, publ. pod č. 1746/2009 Sb. NSS, a nález Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014 ve věci sp. zn. I. ÚS 3106/13. Ostatně námitky nebyly příliš konkrétní ani ohledně dob pojištění, které přesto žalovaná velmi podrobně přezkoumala.

[26] Žalovaná tedy pochybila, pokud stěžovatelku nevyzvala podle § 37 odst. 3 spr. ř. k odstranění nejasností jejich námitek, aby tím vymezila rozsah přezkumu. Pokud bylo úmyslem stěžovatelky sporovat i den vzniku invalidity, pak jí také měla žalovaná vyzvat k tomu, aby specifikovala, v čem považuje prvostupňové rozhodnutí za vadné. Pro tuto vadu měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalované.

[27] Pokud by totiž skutečně námitky směřovaly i do okamžiku vzniku invalidity, pak by žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav potřebný pro rozhodnutí. Jak je uvedeno shora, jde o posouzení závislé na odborném lékařském vyšetření. Podle § 8 odst. 9 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení platí, že žalovaná posuzuje invaliditu pro účely řízení o námitkách. Podle § 8 odst. 10 žalovaná předá nebo zašle občanu do 7 dnů stejnopis posudku vydaného podle odstavce 9. Náležitosti tohoto posudku stanoví prováděcí právní předpis. Tím je vyhláška č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Ta v § 7 stanoví náležitosti posudku o invaliditě. Žádný takový posudek se však ve spisu nenachází, když je zde pouze obsažen přípis MUDr. E. S. z oddělení metodiky a kontroly posuzování zdravotního stavu lékařské posudkové služby Ministerstva práce a sociálních věcí. Ten však rozhodně nesplňuje náležitosti posudku a neobsahuje jakékoliv odůvodnění závěru o datu vzniku invalidity. Odůvodnění tohoto závěru ostatně nelze zjistit ani z posouzení zdravotního stavu v roce 2009.

[28] Rozhodnutí proto mělo být zrušeno krajským soudem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ačkoliv stěžovatelka v žalobě porušení povinnosti žalované podle § 37 odst. 3 spr. ř. nenamítala. Namítala však velmi podrobně nesprávně určený okamžik vzniku invalidity. Krajský soud v této situaci nebyl schopen posoudit, zda je tato žalobní námitka přípustná, pokud nebylo zřejmé, zda stěžovatelka uplatnila tuto okolnost ve svých námitkách. Jednalo se tak o vadu bránící přezkumu v mezích žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud proto shledal námitku nezákonnosti rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za opodstatněnou, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

[30] Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, přistoupil soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V návaznosti na zrušení rozhodnutí správního orgánu pak podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[31] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[32] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaná ve věci celkový úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatelka sice měla ve věci plný úspěch, neboť rozhodnutí žalované bylo zrušeno, a proto by jí dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., náhrada nákladů řízení proti žalované příslušela, ale ze spisu není zřejmé, že by jí s vedením řízení náklady vznikly.

[33] V řízení před krajským soudem byla stěžovatelce ustanovena advokátka Mgr. Petra Severová, která ji zastupovala i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 věta poslední s. ř. s.). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni za řízení o kasační stížnosti odměnu za dva úkony právní služby a to písemné podání ve věci samé (kasační stížnost) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)] a dále poradu s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) AT]. Nelze jí přiznat odměnu za převzetí věci, jak požadovala ve vyčíslení odměny, neboť stěžovatelku zastupovala již v řízení před krajským soudem. Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 1 000 Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7

bodem 3. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby jí proto náleží 1 300 Kč. Celkem tedy ustanovené zástupkyni náleží 2 600 Kč. O odměně a náhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně za řízení před krajským soudem rozhodl krajský soud.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu